

har vist sig, at under denne politiske Tovtrækning har en Mand i Landstinget, som vel nok maa kaldes Professional i Forligsmageri, vundet Overtaget, det er ham, som har halet Forsvarsministeren og hans Folk over til sig. De have naaet at ydmyge Folketinget, og endda under fuld militær Musik. Det undrer mig, at den højtærede Forsvarsminister ikke har kunnet blive klog af Skade. Han har nu været med til mange Forlig, men hver Gang har det været Folketinget, som har maattet trække det korteste Straa, hver Gang er det Folketinget, som er blevet ydmyget, som har maattet opgive og frafalde sine gamle Krav. Vi saa det ved Skattelovene, vi saa det paa Toldloven, vi saa det ved Retsreformen, vi saa det ved den kommunale Valglov, og vi se det nu ogsaa her ved det store Militærforlig. Det er Landstinget, som har sejret, det er Folketinget, som har maattet bøje sig og opgive sine gamle berettigede Krav. Derfor er det fuldkommen rigtigt, naar Ordføreren i Landstinget sagde, at det, som foregaar her, er politisk utilbørligt.

Det, her er foregaaet, er det skammeligste Brud paa Program og givne Løfter, det er i den stærkeste Uoverensstemmelse med mange Valgdages klare Udtalelser. Jeg behøver ikke at gaa langt tilbage, jeg skal blot oplæse et Par Citater af Udtalelser, fremsatte af den højtærede Konseilspræsident. Han udtalte følgende om Valgdagen: „Den har sagt: Vi ville ikke finde os i, at dette Forsvar bygges nu paa Københavns Landbefæstning, vi fordre Københavns Landbefæstning udelukket“. Og han føjede til, at det var ikke alene denne sidste Valgdag, men det gaar tilbage til atten Hundrede og nogle og halvfjerds, ja, endog fra Slutningen af 60erne „have Vælgerne i Danmark indtil Dato, Aar ud og Aar ind og under de vanskeligste Forhold, hævdet det: Vi ville ikke have København befæstet til Lands“. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at disse Citater ikke ere hentede fra nogen Køkkenmødding, men de ere saa nye som fra den 21. September 1909. Her er altsaa klare og bestemte Udtalelser om, hvad bl. a. den sidste Valgdag har krævet: at man vil bort fra Københavns Befæstning, og dog er det blevet et fundamentalt Punkt i Forliget, at denne Fæstning skal ligge nu i det mindste i 12 Aar.

Den ærede Ordfører i Landstinget kunde have føjet til, at dette Forlig ogsaa er økonomisk uforsvarligt. Vi leve i en

stærk Nedgangsperiode, baade Stat og Kommuner ere i Forvejen overbebyrdede med Skatter, og der er nu intet andet for os at vente end nye Udskrivninger. Vi maa finde os i nye Statsskatter, vi maa finde os i, at vort Land atter maa henvende sig til Udlandet for at optage store nye Statslaan, vi maa finde os i, at den Militærordning, der nu skal gennemføres, vil medføre Stagnation i det øvrige politiske Arbejde, at mange af de Reformere, Borgerne med Rette kunde vente, maa standses, at mange af de projekterede Statsarbejder, som man har ønsket at gennemføre, ville blive udsatte. I det hele vil det føles stærkt paa vort hele Næringsliv, og Ordføreren i Landstinget kunde derfor godt have føjet til, at Forliget ogsaa var økonomisk uforsvarligt.

Venstres første Krigsminister, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen) — jeg ser ham ikke her i Dag, det er højst mærkeligt, at han ikke er til Stede ved en Lejlighed som denne (*En Stemme*: Han kommer nok!). Nej, det gør han vist ikke, jeg har set i et Blad, at han er paa Rejse i England, maaske paa en Forretningsrejse med sine Sager —, har en Gang i en Oplæsning her i Folketinget fremsat følgende, at en Forsvarsordning, der ikke havde Tillid blandt den danske Befolkning, kunde han ikke tænke sig gennemført. Men er der noget, som denne Forsvarsordning absolut mangler, er det Tillid. Der er ingen, der har Tillid til den, der er ingen, som er glad for den, der er ingen, som er tilfreds med den. Naar selve Forligets Fader, Ordføreren i Landstinget, paa et fundamentalt Punkt betegner den, som jeg har anført, som saglig urimelig og som politisk utilbørlig, ja, saa have vi andre Lov til at sige, at der er ikke et Menneske i dette Land, der har Tillid til det, som her vedtages. Naar derfor den ærede Ordfører (Carl Hansen) troede, at efterhaanden som Tiden gik, vilde man nok blive tilfreds, vil jeg sige, at der tager han uhyre fejl. Nej, det er min Overbevisning, at efterhaanden som Tiden gaar, vil Utilfredsheden og Mistilliden til den her foreslaaede Ordning blive endnu langt større. At der er Mistillid til denne Ordning fra alle Sider, se vi ogsaa deraf, at selve Regeringens Medlemmer staa uenige om den. Partierne ere sprængte, det ene efter det andet, netop paa Grundlag af det, man er i Færd med at gennemføre her. Mistillid er sikkert det sørgeligste Grundlag for en